

Fyrverkeri-Kuplett.

Med stormande bifall sjungen af *Sigge Wulff*.

1.

Hvar menniska finnes det i
En smula af fyrverkeri,
I öfversta ändan man har
Just det, som ska' blända en hvar.
I lifvet så käpprak man står,
Men när som man derutur går,
:||: Man tager mot himlen ett skutt
Med en smäll — och så är man kaputt. :||:

2.

En fattig och utsliten fan,
Som knappast har maten för da'n,
Han liknar i all synnerhet
En tolfskillings enkel raket . . .
Man litat ej synnerligt på
Att något deraf kunna få,
:||: Ty vägen den går han så trött —
En *suck* — och så är han kaputt. :||:

3.

En lefnadsglad, sorgfri viveure
Till *solarnes* slägte smått hör,
Han trifs bäst bland »stjernornas» rad
Och »surrar» så munter och glad.
Dock fordras dertill det sig vill,
Att »laddningen» godt räcker till,
:||: Ty har han ej derom sig skött
Han *vinglar* — se'n är han kaputt. :||:

4.

Koketten, som yppig och grann
Ses blända och tjusa hvar man,
Är *guldregnsraketen* helt lik,
Smått *dyr*, men dock högst magnifik,
Beundrande skaror på tå
Stå tända som ljus och se på . . .
:||: Men om det de ansåg så sött
Föll »fort», ja, då är det kaputt. :||:

E N